

WILLIAMS VERRASSEDE VAKANTIE

Dit was niet hoe William zich zijn vakantie had voorgesteld. Rillend van de kou bekeek hij de wegwijzers op het marktplein in het kleine stadje. De regen kletterde lawaaierig op de straatstenen en roffelde tegen zijn hoofd en schouders. De marktkooplui waren naar huis, waarschijnlijk na een slechte verkoopdag. Het regende al de hele dag onafgebroken. De modder van het landweggetje waarover hij hierheen was komen lopen, kleefde hardnekkig aan Williams laarzen.

Een oude vrouw, gekleed in een diepgroene oliejas en een grote hoed waar de druppels vanaf gleden, zag William staan en kwam naar hem toe. ‘Dit is geen weer om de weg te zoeken, heer...?’

‘William,’ antwoordde hij. ‘En u hebt gelijk, ik kan wel wat hulp gebruiken.’ Op de wegwijzers stonden alleen de grootste gebouwen van het dorp; het stadhuis, twee geloofsgebouwen, een school en een hotel. Daar had hij niets aan. Hij zocht een kleine herberg. Dat vertelde hij dan ook, waarop de rimpels op het gezicht van de oude vrouw zich nog meer plooide van medelijden.

‘Het spijt me om het te moeten zeggen, maar de eigenaar is eergisteren overleden. Die herberg is dicht.’

Had hij gedacht dat zijn vakantie door het weer was verknald? Het kon dus nog erger.

Ze schraapte haar keel. ‘Als u onderdak zoekt, dan is het hotel uw enige kans nog.’

William hoorde haar maar half. Hij keek in de richting van de wegwijzer. ‘Vrouwe, weet u ook...’

Maar de oude vrouw was nergens meer te bekennen.

‘Dat is raar,’ mompelde William in zichzelf. Hij had graag een goede kroeg gevonden om zich op te kunnen warmen. De gebouwen aan de rand van het plein leken uitgestorven. Het hele stadje leek wel uitgestorven, nu hij beter keek. Was de markt wel voorbij? Of was die er helemaal niet geweest?

William hees zijn zware plunjezak op zijn schouder. Zijn hand gleed over zijn wijd vallende leren jas. Daaronder voelde hij de vertrouwde bobbel van zijn zwaard. Het onzure gevoel dat hem bekreep, had niets te maken met het feit dat hij doorweekt was, dat hij zijn paard kreupel achter had moeten laten bij een smid of dat hij waarschijnlijk naar zijn al gedeeltelijk betaalde verblijf in een knusse herberg kon fluiten. Nee. Hij voelde zich bekeken. Alsof de oude vrouw hem bespiedde.

William stak het plein over en klopte aan bij een van de grote panden. Er leek niemand thuis te zijn, dus probeerde hij het huis ernaast. En het volgende huis. En het volgende. Totdat hij een klink probeerde. De voordeur van het huis waar hij op dat moment was, een smal pand op de kruising van het marktplein en de hoofdstraat, zwaaide soepel naar binnen toe open.

‘Hallo?’ riep William de stille, donkere gang in. ‘Is er iemand thuis?’

‘U kunt beter vertrekken.’

Met een ruk draaide William zich om. Achter hem was de oude vrouw weer opgedoken. Haar ogen glinsterden duister onder haar hoed.

‘Waar is iedereen?’ vroeg hij.

‘Weg. Ik prefereer de rust.’

‘Hebt u dit veroorzaakt? Dat een hele stad is verdwenen?’

In de verte klonk de donder. Een flits verlichtte de wolken hoog boven hun hoofd. William keek er niet naar. Hij hield de oude vrouw scherp in de gaten.

‘Vertrek,’ was haar reactie.

William kneep zijn ogen samen. ‘Niet voordat ik dit heb uitgezocht.’ Hij keerde haar zijn rug toe en stapte het huis in. Achter hem hoorde hij de vrouw kakelend lachen, als een cliché uit een slecht griezelverhaal. Hij mompelde in zichzelf dat dit de slechtste verlofdagen waren die hij ooit had meegemaakt en zocht zijn weg door het huis. Lang hoefde hij niet te zoeken. In de slaapkamer vond hij een antwoord. De bewoners van het huis, een echtpaar en hun twee kinderen, lagen in diepe slaap verzonken in bed. Waarschijnlijk waren ze al enkele dagen aan het slapen. Het stonk naar zweet en urine.

Met twee treden tegelijk vloog William de trap af en naar buiten. De oude vrouw zag hij zo snel niet. Hij probeerde nog enkele andere huizen, maar overal vond hij hetzelfde; slapende bewoners. Sommigen waren tijdens dagelijkse bezigheden in slaap gevallen; terwijl ze een sok zaten te stoppen, op het privaat, halverwege het aandoen van een jas. Verreweg de meesten lagen in bed. Blijkbaar was het ’s nachts gebeurd, wat ‘het’ dan ook mocht zijn.

William keerde terug naar het marktplein. ‘Vrouwe!’ riep hij. Er kwam niemand. Hij keek naar de wegwijzer. Naar het hotel dat daarop aangegeven stond. Daar had ze hem naar verwezen.

Snel liep hij naar het hotel, twee straten verderop. Daar bleef hij staan.

Voor het hotel stond de oude vrouw, haar armen hoog boven haar hoofd geheven en haar gezicht verborgen onder felle lichtflitsen. Stralen licht zweefden uit de huizen om haar heen, uit ramen en tussen kieren van deuren door. Ze zoog de stralen in zich op. Als hij niet had geweten dat ze het stadje aan het doden was, had hij het mooi kunnen vinden.

‘Houd hiermee op!’ snauwde William. Hij knoopte zijn jas open. Het leer voelde plakkerig aan onder zijn vingers. Met zijn linkerduim drukte hij zijn zwaard een stukje uit de schede. ‘Laat deze stad gaan!’

‘Weet je hoe het voelt?’ vroeg de vrouw. Giftig keek ze hem aan, vanonder de flitsende lichten die steeds feller rond haar gezicht schenen. ‘Niemand gaf me eten! De wachter schopte me de stad uit! Ik deed niemand kwaad!’

‘Dat doet u nu wel,’ reageerde William kalm. ‘Stop hiermee, voordat ik u moet dwingen.’

‘Word je niet slaperig?’ Ze lachte.

‘Nee.’ Dit keer glimlachte William. ‘U hebt pech, dame. Uw verdovende stoffen werken bij mij niet.’

‘Dat kan niet!’

Langzaam maar zeker kwam hij dichterbij. Steeds een stapje. Zijn glimlach werd een koude grijns. ‘De vorige keer dat ik iemand zoals u tegenkwam, overleefde ik dat maar net. Ik hield er immuniteit aan over.’

Nog maar enkele passen en hij kon haar raken met zijn zwaard.

De oude vrouw gilde en stoof op hem af. Haar lichtflitsen hielden abrupt op. Vlakbij sloeg de bliksem met luid gekraak in. William kon de stank van ozon ruiken. Heel even voelde hij een zweem van slaperigheid over hem heen vallen, alsof hij een klap tegen zijn hoofd had gekregen. Het volgende moment zag hij het krijsende, verwrongen gelaat van de oude vrouw vlak voor hem opduiken.

In een reflex trok William zijn zwaard en hij sloeg het wapen schuin omhoog.

De gil van de vrouw werd afgekapt. Even keek ze hem verwijtend aan. Ze zakte door haar benen, midden op straat. Uit een enorme jaap op

haar borst welde bloed op dat over haar oliejas stroomde en een plas onder haar vormde.

William liet zijn zwaard terug zoeven. Met de tweede houw hakte hij haar hoofd af.

‘Lust u er nog een?’ vroeg de uitbater van de kleine kroeg aan het marktplein.

William knikte en schoof zijn kom over de toog. De geur van sterke, verse koffie was een weldaad voor zijn neus. Het had uren geduurd voordat hij de stank van ozon kwijt was geraakt.

Hij keek naar buiten, naar de achtertuin van de kroeg. Bij een vijver zat een kat in het stralende zonlicht. Een van de andere gasten van de kroegeigenaar zat op een klapstoel te slapen. Een normale slaap. Sinds de stad was ontwaakt, was de kroeg tot vervangende herberg uitgeroepen en kwamen de inwoners graag samen om te praten over wat hen was overkomen. Het hotel was gesloten, de gasten haastig vertrokken, met een grote boog om de bloedvlek heen die daar op de stoep lag.

De meesten wisten niets anders dan dat ze in slaap waren gevallen en dagen later hongerig en smerig, want een privaatbezoek was er niet bij geweest, waren ontwaakt. Sommigen hadden gedroomd. De meesten zelfs dat niet. Het verslag van de gebeurtenissen hadden ze te horen gekregen van William en de wachter die als laatste in slaap was gevallen. Die had de oude vrouw bezig gezien toen ze met haar zware magie de hele stad in slaap bracht, maar hij had niets kunnen doen. Zonder zijn getuigenis betwijfelde William dat de stad hem had geloofd, ondanks het lijk dat voor het hotel had gelegen. Hoewel de massale slaap natuurlijk overduidelijk was geweest. Dat kon niemand ontkennen. Niet iedereen had het bovendien overleefd.

‘Ik zal mijn voorraad moeten aanvullen,’ merkte de uitbater op, ‘maar van mij mag u zoveel koffie drinken als u wilt.’

Iemand hoorde hem dat zeggen. Het was druk in de gelagkamer, ook al was het pas halverwege de middag. Een jonge vrouw kwam aarzelend naar de toog en zocht oogcontact met William. Ze wreef een plooi in haar blouse recht.

‘Bent u de man die de slaapvreter heeft gedood?’ vroeg ze.

‘En of hij dat is,’ zei de uitbater.

William keek hem geïrriteerd aan, waarna hij tegen de jonge vrouw zei: ‘Ik heb nog maar een paar dagen verlof. Als u mij wilt bedanken, hoop ik dat mij van mijn rust wilt laten genieten.’

‘U hebt de hele stad gered!’ flapte ze eruit.

‘Op een paar na,’ mompelde iemand achter haar.

William knikte. ‘Het spijt me dat er niet eerder iemand is geweest die wat kon doen.’ Hij had talloze levens gered, meer dan vijfduizend inwoners leefden nog dankzij hem. De slachtoffers waren vooral heel oud of erg jong geweest. Zes zuigelingen waren overleden in hun slaap. De slaapvreter had wel degelijk gruwelijke sporen achtergelaten in deze kleine gemeenschap. Hij wilde geen bedankjes. Alleen de gratis koffie, dat beviel hem wel.

‘Waarom kwam u eigenlijk hierheen?’ vroeg een jonge kerel die een poosje zwijgend aan de toog op een kruk had gezeten. ‘Als u uit Hedorn komt, is dit niet bepaald naast de deur.’

‘Daarom juist. Ik was hier nog nooit geweest en iemand had mij de herberg aangeraden.’

‘Ah,’ zei de jonge vrouw. ‘Arme Derrik. Hoewel hij dit gelukkig niet meer heeft meegemaakt.’

Intussen wist William dat Derrick, de eigenaar van de herberg waar hij oorspronkelijk naartoe had willen gaan, inderdaad was overleden. De dag voor zijn dood had hij een oude vrouw weggestuurd omdat ze haar verblijf niet kon betalen. William vermoedde dat die oude vrouw de slaapvreter was geweest. Dat daar alles mee was begonnen. Dat was een feitje dat hij voor zichzelf hield. De stedelingen hadden genoeg voor hun kiezen gekregen zonder dat ze de nagedachtenis aan Derrick bezoedeld zagen.

‘Heb je nog genoeg?’ vroeg de jonge vrouw. Ze wees naar Williams kom. ‘Ik lust er ook wel een.’

‘Voorlopig hebben we allemaal last van slapeloosheid, hm?’ merkte de uitbater op. Hij schonk voor haar ook een kom in.

De jonge kerel gebaarde naar het raam. ‘Behalve Simmer dan. Die slaapt als een os.’

William glimlachte. Hij bedankte de uitbater en ging naar buiten.

Op het marktplein was het druk. Kooplui prezen in het zonnetje hun waren aan en er werd druk inkopen gedaan. Na twee volle dagen te hebben geslapen, was dit stadje weer helemaal wakker.

William slenterde de hoofdstraat uit en zocht de rivier op die op een steenworp afstand van de stad langs stroomde. Daar schopte hij zijn laarzen uit en ging in het gras liggen. Een reiger vloog laag over zijn hoofd en landde een eindje verderop om daar te vissen. Sprinkhanen tjirpten in het riet.

William stak een grasspriet in zijn mond en keek met een zucht naar de wolken die voorbijdreven. De kou van die dag dat hij helemaal verregend hier was aangekomen, was eindelijk uit zijn botten verdreven. Het warme zonlicht streekte zijn gezicht. Hij had een stad gered, hij verbleef in een kamer van de plaatselijke kroegeigenaar en hij had nog een week verlof over. Eindelijk had hij dan echt vakantie.

Maar zijn zwaard hing trouw om zijn heup en het verslag van de gebeurtenissen was onderweg naar Hedorn. Een deel van hem bleef constant alert, hoe ontspannen hij er ook uitzag. Eigenlijk, en dat wist hij echt wel, hadden Gardeleden nooit vakantie. Een slaapvreter het hoofd afhakken? Dat was zelfs voor hem uitzonderlijk.

Er speelde een lach om Williams lippen. Het kon ook nooit eens normaal. Dat was precies hoe hij graag leefde.